

A tantum genere, sed etiam in quocunque alio diuersæ formæ animantî pollere tantundem comperias apud aruspices. Obseruatum est in Cò insula, cum ouis de grege Nicippi cuiusdam priuati hominis leonē peperisset, nō fuisse huiusce rei euentū irritum, arrepta inde ab eo dominatione. Hinc illa societas leonina, quæ longè plura sibi affumit quàm relinquat, de qua Aristo. Iur. Conf. Calsiū respondisse refert, societatem talem coiri non posse, vt alter lucrum tantum, alter damnum sentiret; & hanc societate leoninam solitum appellare L. ff. xv i r. r. pro Socio. l. x i x. & Dion Chrysostomus sermone *περι βασιλειας*. Homerum ait sapienter boui æquiparasse Agamemnonem eo versu,

Ἡ ὕτε βῆς ἀγέλημι μέγ' ἔσοχος ἔπλετο πάντων.

Minimè verò vel leoni, vel aquilæ similem dixit, propterea quòd dominationis ea sunt exempla. **S V M M A C A L E D I T A S I N G E N I I.**

*Fabula
elegans.*

Nihil verò grauabor antiquā in argumentū huiusmodi fabulam subiūgere, quæ mortalibus vtili admodū documēto futura sit. Diulgata per orbem erat fama oraculi quod ab Ioue Ammone prodierat, Alexādrū Macedonē breui ad se venturū, quem filiū esse cōfitebatur suam: sollicitari hinc ad obsequiū terræ Reges Principemq; vt sibi conciliarēt inter se certare muneribus: præcipueq; Ptolemæus Ægypti Rex dei sui filiū veneraturus magnā pecuniæ vim parat, quātū scilicet vectigalis vno die ex Nili ostiis & Memphiticæ vrbs portoriis collegisset. Erant verò cuiusq; generis pecuniæ ex rebus omnibus hinc inde collectæ ad aliquot talentorū millia, id totū sine delectu xenij nomine ad Alexandrum deferri curat, Obtulerunt spontè veterinam operā, mulus, equus, asinus, & camelus, qui pecuniā cum fide cōuectandā susceperere. Hi vix biduū à Memphi progressi facti sunt obuiā leoni, qui & ipse intellectu Herculis cultu, quæ Macedo suscepisset, dum rebus studet suis, Regē salutaturus iter in Macedoniā tēdebat. Data itaq; & accepta huinc inde salute, cum destinatū, vt fit, omnes iter enarrassent, adsciscitur comes leo quasi cultos atq; præsidū aduersus latrocinantes affuturus. Hic de pecuniis certior factus, habere dixit se quoque certā drachmarū summā quas pro cōmeatu ferret: sed esse illas sibi plurimum incōmodas, & oneribus gestandis nequaquā assuetus esset: rogat itaq; oneris additamentū leue singulis futuram inter se dispartitū suscipiant, magni hoc beneficij loco habiturus: obsequuntur illi officiosissimè, ac paucas admodū illas leonis drachmas inter se diuisas in sacculos quisq; suos admiscēt, iterq; mox cōtinuāt suū. Venerāt in pingues Asiæ cāpos, cum leo armentorū multitudine cōspecta dies aliquot ibi commorari è re sua fore designauit, simulataq; lassitudine aliquot dierū quiete sibi opus necesse dixit, quasq; deposuerat pecunias reposit: illi adaperitis confestim sacculis, ipsū quæ tua essent, sibi desumere licere inquit. Leo cū plerāsq; alias magno numero drachmas eadē nota signatas in vno quoq; sacculo conspexisset, læto magnoq; rugitu ædito: Drachmæ, inquit, meę multas admodū drachmas singulę peperere, atq; mox quotquot erāt suis similes abstulit pro suis. Quid & Hannonē Carthaginensem præclarū virū, cuius meminit Plinius, in exiliū actū ferūt, quia leonem ferundis oneribus assuefecerat, argumento inde capto, vt Plutarchus ait *ἐν πολλοῖς παραγγέλμασι* ad Traianum, & qui leonem cicurare potuisset, ad longè maiora etiā aspiraret.

HOMO QVI VEL SVAM VEL ALIENAM

ferocitatem edomuerit.

Eodem ostento mortaliū triūphus leones iūctos à M. Antonio, atq; id qui